

Michaela von Kügelgen

Zomer in Villa Hilda

De eilandvrouwen – deel 1

Vertaald uit het Zweeds door Janny Middelbeek-Oortgiesen

Amsterdam

Voor Markus

1

Bij het afmeren begint de boot te schommelen. De zilte geur van zeewier slaat Louise tegemoet, aan de hemel kolderen stormmeeuwen. Terwijl ze van de boot stapt grijpt een windvlaag haar citroengele jurk, alsof het eiland haar dichterbij naar zich toe wil trekken. Het duurt even voor haar evenwichtsgevoel weer gewend is aan vaste grond. Na een laatste blik op de boot draait ze zich om naar het lentegroen op Halsterö. Een eiland aan de Stockholmse scherenkust waarvan ze tot een paar dagen geleden het bestaan niet kende.

Als het niet aan Maja had gelegen zou ze hier nu niet zijn. Het was haar dochter die haar de tip gaf dat het pension aan de scherenkust een kok zocht voor deze zomer.

‘Je wilt toch niet de rest van je leven telemarketeer blijven?’ zei Maja zwaaiend met de vacature.

Nee, dat is nooit het idee geweest, maar na de gebeurtenissen bij de tv-omroep wilde niemand Louise in dienst nemen. Er zijn veel dingen die ze niet fijn vindt aan haar huidige baan, maar het ergste is het als iemand haar stem herkent. Dan liegt ze en zegt ze nee, ze is niet díé Louise Manning. Toch kan ze niet ontkennen dat ze mist wie ze ooit was.

Tijdens de vier uur durende boottocht vanaf de kade bij Slussen, in het centrum van Stockholm, heeft Louise zich ingelezen over Halsterö en Villa Hilda – de weinige kruimels informatie die op internet te vinden waren. Het eiland heeft ongeveer vijftig vaste bewoners, maar een veelvoud aan zomergasten. Tot het eind van de jaren zeventig is het restaurant van Villa Hilda actief geweest, daarna zijn de deuren gesloten. De afgelopen jaren moesten de

toeristen het doen met de kiosk in de jachthaven die ook als bar en minisupermarkt dienstdoet.

Louise blijft bij het informatiebord naast de steiger staan. Hoewel er een glasplaat voor de kaart zit, is het papier bobbelig van het vocht en zijn de kleuren verbleekt door de zon. Ze leunt wat naar voren en gaat met haar wijsvinger langs de paden op het eiland, dat de vorm van een ijshoortje heeft. Het westelijk deel van het eiland is bol, naar het oosten wordt het smaller. Op Google Maps heeft Louise gezien dat pension Villa Hilda vanaf de aanlegsteiger een kleine vijfhonderd meter zuidwaarts ligt. Verder toonde de satellietfoto van Halsterö vooral bos en een tamelijk groot stuk akkerland. Tijdens het googelen kwam ze terecht bij de website van de biologische boerderij Åkerholm. Daar verbouwen ze voornamelijk koolzaad, maar ook aardappels en groentes. De gedachte aan verse producten van de boerderij maakt iets bij haar wakker wat te lang heeft liggen sluimeren.

Louise roept haar ideeënstroom een halt toe. Ze is onderweg naar een sollicitatiegesprek. Ze heeft geen contract getekend, misschien komt het daar niet eens van. Maar Birgit Andersson van de plaatselijke volkskundige vereniging klonk enorm enthousiast toen ze elkaar telefonisch spraken. Wat op zichzelf niet zo gek is als je nagaat dat het plan lijkt te zijn om al in de week van Midzomer met de activiteiten van start te gaan – over minder dan twee weken dus. Ze zullen wel wanhopig zijn.

Het zand van de grindweg knerpt onder haar schoenen en de vinken zingen hun onvermoeibare lied terwijl Louise haar gedachten ordent. Ze was eigenlijk van plan om deze zomer lang vrij te nemen. Om met Maja op te trekken en te werken aan haar roman. Ze had niets liever gewild dan dat het bericht van de uitgeverij positief was geweest. Niet dat het erg waarschijnlijk is dat je meteen een bestseller schrijft, maar het zou een vorm van eerherstel zijn geweest. Een bewijs dat ze meer kan zijn dan de schaduw van zichzelf. Rooskleurige dromen heeft ze niet. Het is bijna onmogelijk om met schrijven in je levensonderhoud te voorzien.

Driehonderd onsamenhangende gedachten later wordt het bos minder dicht en betreedt ze een erf dat kennelijk bij Villa Hilda hoort. In de tuin, die wordt omzoomd door bijna uitgebloeide seringenstruiken, is het een wildgroei aan paardenbloemen en margrietten. Een zware, zoete geur van ontluikende zomer hangt verwachtingsvol in de lucht.

Aan de linkerzijde van het erf staat een langwerpige gebouw. De muren zijn in een lichtgroene tint geverfd en het telt slechts één verdieping. Rechts pronkt een groter geel gebouw met twee verdiepingen. Het groen uitgeslagen koperen dak loopt schuin af, helemaal bovenin lijkt zich een zolder te bevinden. Een brede trap aan de voorkant voert naar een grote veranda, waar een nieuw messing bordje met de tekst VILLA HILDA heen en weer beweegt boven de ingang.

Louise schrikt op wanneer er van achter de verandareling een man in een blauwe overall opduikt.

‘Sorry, ik wilde je niet laten schrikken,’ zegt hij terwijl hij verdergaat met het schuren van de afbladderende verf. De schilfers vliegen als confetti om hem heen. Zijn blonde haar heeft hij in een knot in zijn nek bijeengebonden en hij fluit een melodie die Louise bekend in de oren klinkt maar die ze niet kan plaatsen.

‘Je weet toevallig niet...’ begint ze.

Op hetzelfde moment zwaait de deur open. Een vrouw komt gehaast naar buiten en gebaart wild met haar armen.

‘Louise, welkom! Deze kant op.’

In aanmerking genomen dat de vrouw niet langer kan zijn dan een meter zestig heeft ze een stem die buitengewoon ver draagt. Ze begint al wat grijs te worden, maar loopt met soepele bewegingen. Het kost Louise moeite om vast te stellen hoe oud ze is. Ze zou vijftig kunnen zijn, maar evengoed zeventig.

‘Ik ben Birgit,’ vervolgt de vrouw. Ze draait zich met een theatraal gebaar om naar de man. ‘En dit is Martin, onze eigenste timmerman en het manusje-van-alles hier op het eiland. Als je hulp nodig hebt moet je het hem vragen.’

Met een glimlach licht de man een denkbeeldige hoed op. Zijn ogen zijn helderblauw en hij is zongebruind hoewel de zomer nog amper is begonnen. Louise vermoedt dat hij ongeveer even oud is als zij, maar misschien eerder vijfendertig dan veertig.

‘Dus jij bent de kok,’ zegt hij terwijl hij Louise blijft aankijken.

‘Nou, eh, ja.’ Louise werpt een steelse blik in de richting van Birgit, die zojuist praatte alsof zij en de man al collega’s zijn. ‘Dat wil zeggen: dat valt nog te bezien.’

‘Succes,’ zegt Martin.

‘Dank je,’ zegt Louise terwijl ze Birgit volgt, die al is begonnen met de introductie van de villa.

‘Ik ben dus de voorzitter van de volkskundige vereniging hier op Halsterö en ik ben verantwoordelijk voor Villa Hilda. Dit is mijn pensioenproject.’

‘Hebben jullie het pand pasgeleden gekocht?’

Birgit schudt haar hoofd en brengt Louise naar de koffiekamer, waar brede witgeverfde planken kraken onder hun voeten. Het plafond moet minstens drie meter hoog zijn en boven hen glinstert een kroonluchter die even groot is als Louise zelf. De meubels zijn robuust en zo zwaar dat de boel hier waarschijnlijk in geen jaren opnieuw is ingericht. Ze lopen door naar een aangrenzende salon, waar een boekenkast die van de vloer tot het plafond reikt een hele wand beslaat. Louise weerstaat de verleiding om naar de boeken toe te lopen. Ze had gehoopt dat haar roman op een dag in net zo’n doorbuigende boekenkast zou staan. Dat ze een kookboek heeft geschreven dat meer dan vijftigduizend keer over de toonbank is gegaan telt niet mee. Dat boek behoort toe aan een ander leven.

Ook Birgits blik blijft bij de boekenkast steken, maar dan begint ze te vertellen. ‘Dit perceel is eigendom geweest van een eilandbewoner. Het huis is in het midden van de negentiende eeuw gebouwd. De overleden eigenaar, Arvid Cedergren, heeft hier de laatste jaren van zijn leven niet meer gewoond en dat is te zien.’ Birgit pauzeert even. Louise meent een aarzeling te horen maar Birgit gaat alweer verder: ‘Toen hij vorig najaar overleed, bleek dat

de volkskundige vereniging het hele spul had geërfd. We hadden een lokaal ondernemersechtpaar op het oog, maar die moesten er op het laatste moment vanwege ernstige gezondheidsproblemen van afzien. Toen waren we al zo vergevorderd met de plannen en de renovatie dat we wilden proberen om de activiteiten zelf op te zetten.'

'Ik snap het,' weet Louise in te brengen voordat Birgit weer doorratelt.

'Op dit moment hebben we het gevoel dat we te veel hooi op onze vork hebben genomen. Gelukkig heeft Arvid een flink bedrag voor de renovatie nagelaten, dus het meeste kunnen we wel oplossen, maar we liggen achter op schema. Het is de bedoeling dat we al over ruim een week opengaan, maar bijna niets is nog af.'

'Ik vind het charmant zoals het is,' zegt Louise.

'Jawel, hè? Maar behoorlijk aftands. Hier kwamen we in mijn jeugd bij elkaar.' Birgit doet haar ogen dicht en er trekt een schaduw over haar gezicht, maar een halve tel later is die verdwenen. 'We zijn natuurlijk maar een eenvoudige vereniging en we moeten wel geld aan dit project overhouden. Anders gaat de vereniging failliet. Daarom zijn er al zoveel mensen betrokken geweest bij dit krankzinnige project.'

'Aha,' zegt Louise om maar wat te zeggen. Het begint steeds duidelijker te worden wat er allemaal komt kijken bij de vakantiebaan die Maja voor haar heeft gevonden. Ook al zal ze in loondienst zijn, er wordt waarschijnlijk wel van haar verwacht dat ze werkt als een ondernemer. Dus met de volledige verantwoordelijkheid voor zowel het budget als de planning. Een angstaanjagende maar ook aanlokkelijke gedachte. Heeft ze het nog in zich?

'Heb je zin in een kop koffie?' onderbreekt Birgit haar gedachten.

Terwijl ze wacht tot Birgit met de koffie terugkomt, kijkt Louise in de salon om zich heen. Ook hier moet het meubilair laatnegentiende-eeuws zijn, maar het is nog steeds in perfecte staat. Ze strijkt met haar hand over de gladde zijden stof, haar hartslag gaat omhoog en ze krijgt een droge mond. Deze plek heeft een ziel, een

geschiedenis. Een geschiedenis die haar aanspreekt. Misschien zijn er wel oude menukaarten bewaard gebleven, is er een specialiteit die ze op de kaart kan zetten. Of stel je voor dat ze oude brieven, dagboeken of foto's tegenkomt? Maakt niet uit wat, als het maar nieuwe inspiratie kan opleveren om met haar manuscript aan de gang te gaan.

Er rammelen ketels en wanneer Birgit balancerend met een dienblad binnenkomt, verspreidt de geur van donker gebrande koffie zich door de salon. Ze gaan op een klassieke negentiende-eeuwse bank zitten, die met zijn blauwe gebloemde stof past bij het behang met lichtblauwe strepen. Met vaste hand schenkt Birgit koffie in tere witte porseleinen kopjes met een bleekroze bloempatroon. Ze doet twee suikerklonten in haar eigen kopje en schuift de suiker dan in de richting van Louise, maar die schudt haar hoofd.

'Zo Louise, vertel eens iets over jezelf en waarom je deze baan in Villa Hilda wilt,' zegt Birgit, die vervolgens een flinke slok van haar koffie neemt.

Louise haalt de map tevoorschijn waarin ze haar favoriete recepten heeft verzameld en stapt in een beroepsmatige rol die ze al een hele tijd niet meer heeft aangenomen. Gisteravond heeft ze haar ondernemingsplan voor het café in de wijk Söder tevoorschijn gehaald. Het plan dat nooit is uitgevoerd. Terwijl ze bladert, verbaast ze zich erover hoe professioneel en doordacht die plannen waren. In alles, van de kleuren tot de menukaart en de doelgroep. Maar wat ze in Villa Hilda gaat doen moet eenvoudiger zijn. Deels omdat dit eiland ver uit de kust ligt en het een uitdaging kan zijn om hier verse producten te pakken te krijgen, deels omdat ze dit al een tijdje niet meer heeft gedaan.

'Ik ben dus Louise, Louise Manning, en ik ben opgeleid als kok.' Birgit kijkt haar met oprechte nieuwsgierigheid aan en met elk woord dat Louise uitspreekt, gaat haar hart rustiger kloppen. 'Ik heb veel ervaring als kok in een restaurant en een kleine tien jaar geleden heb ik ook als tv-kok gewerkt, maar...'

'Ach, dat is zo erg, wat jou is overkomen,' onderbreekt Birgit

haar met een schuin hoofd. ‘Ik was een trouwe fan van jouw programma.’

Dus Birgit herinnert het zich nog. Ze herinnert het zich nog en weet precies wie zij is. Is dat goed of slecht nieuws? Na wat er tien jaar geleden allemaal gebeurd is, is Louise nooit meer in een tv-keuken uitgenodigd. Geen enkel dagblad of tijdschrift heeft om recepten gevraagd voor zomerspecials. En het ergste is dat ze zelf niet op een andere manier had kunnen handelen. Dat had Marit wel kunnen doen. Marit, met wie Louise sindsdien niet meer wil praten.

‘Ik heb al een aantal jaren niet meer in een commerciële keuken gestaan,’ zegt Louise en ze slaakt een diepe zucht. ‘Maar ik weet dat ik het kan.’

‘Daarom zit je ook hier,’ gaat Birgit verder terwijl ze hun kopjes bijschenkt, hoewel Louise nog maar een paar slokken heeft kunnen nemen van de buitengewoon lekkere koffie. ‘Als dit jouw plek was, wat zou je dan doen?’

Louise laat haar oude ondernemingsplan zien en de recepten die het met name goed zouden doen in Villa Hilda. De hoofdgedachte is om eenvoudige maar smakelijke gerechten te serveren, bereid met inheemse seizoensproducten. Bessentaarten, kaneelbroodjes en natuurlijk eigen zuurdesembrood. Elke dag een eenvoudige soep voor de lunch, klassieke zalmbroodjes en vegan broodjes met rodebietenhummus. Louise praat alsof ze al is aangenomen. Normaal gesproken zou ze niet zo vrijmoedig zijn, maar Birgits aura straalt uit dat het oké is.

‘Dat klinkt fantastisch,’ zegt Birgit en ze slaat haar handen ineen. Op hetzelfde moment beseft Louise dat ze de baan gewoon móét hebben. Dit is de kans waarop ze heeft gewacht. Als ze geen roman kan schrijven die goed genoeg is, kan ze zich tenminste in de keuken laten gelden.

‘Hoeveel helpende handen heb je nodig?’ vervolgt Birgit.

‘Er moet in elk geval één persoon bij,’ zegt Louise, die precies weet wie ze wil vragen. Karin, de beste vriendin van Maja en voor

haar bijna een bonusdochter. ‘En jullie zochten toch ook nog een bedrijfsleider? Hebben jullie al iemand aangenomen?’

‘Ja, we hebben onze man gevonden. Rasmus, de neef van mijn vriendin Maria, heeft ervoor gezorgd dat we op zo’n korte termijn überhaupt iemand hebben kunnen vinden.’

‘O.’

Het enthousiasme dat Louise aanvankelijk voelde neemt af. Die bedrijfsleider klinkt als een noodoplossing. Maar misschien is ze dat zelf ook?

Birgit leunt met een hartelijke glimlach naar Louise toe. ‘En nu denk ik dat we onze kok ook hebben gevonden.’

‘Dus je bedoelt dat...’ Het lukt Louise niet om haar zin af te maken. Ondanks haar gedachten van zojuist krijgt ze een onrustig gevoel in haar buik. Haar lichaam wordt warm als een bakoven en ze heeft kloppende slapen.

‘Als je de baan wilt, is-ie voor jou,’ zegt Birgit terwijl ze opstaat.

Ze geven elkaar een hand en Birgit belooft dat ze het contract per e-mail zal opsturen.

Wanneer Louise een paar minuten later de trap af loopt, is dat met trillende benen.

‘Hoe ging het?’ vraagt de timmerman terwijl hij tegen de pas-gesuurde balustrade leunt en daarbij zijn armspieren aanspant.

‘Eh, ja, het ging wel goed.’

‘Wel goed?’ zegt hij met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Ja, of... Ik ga hier in de keuken werken van de zomer.’

‘Toe maar,’ zegt hij. ‘Tot kijk dan.’

‘Ja. Precies. Absoluut. We zien elkaar nog.’ Louise steekt haar hand op ten afscheid en zodra ze Martin de rug heeft toegedraaid doet ze haar ogen dicht. Waarom is ze nou zo onhandig?

Zodra ze op ruime afstand van Villa Hilda is en niemand haar meer kan horen pakt ze haar mobiel om haar baan als telemarketeer op te zeggen. Daarna belt ze Maja, die zo hard juicht dat Louises trommelvliezen er bijna van scheuren.